

Љубивоје Ршумовић
**ШУМКУЛА У
ШКРИПЦУ**
БАСНОСЛОВНО БАЈКОВАЊЕ

Илустровао
Душан Петричић

мала лагуна

Copyright © Љубивоје Ршумовић, 2017
Illustration copyright © Душан Петричић, 2017

Copyright © овог издања 2017, ЛАГУНА

Јунакиње овог бајковања су:
Нађа, Видова сестра,
коју треба посебно упознати,

и

Шумкула, припитомљена Звер,
којој не треба много веровати.

ШУМКУЛА НЕ ПОЗНАЈЕ НАБУ
НАБА НЕ ПОЗНАЈЕ ШУМКУЛУ

ИЛИ

БАЈКА О УПОЗНАВАЊУ

ОВА КЊИГА НИЈЕ САМО
ЗА ЧИТАЊЕ.

ОЛОВКУ И БОЈИЦЕ У РУКЕ
ПА НАЦРТАЈТЕ ЗАДАТЕ
СЦЕНЕ ЗА ОВУ И СВЕ
НАРЕДНЕ БАЈКЕ.

ШУМКУЛА ЈЕ УПРАВО ЧЕШЉАЛА ЗУБЕ

ОНДА ДА СЕДНЕМО КАО РИБЕ?

Шумкула је управо чешљала зубе чачкалицом од дрвета гинка билобе, кад се пред њом, као да је с неба пала, створи Нађа.

– Откуд ти? – узвикну Шумкула у страху.

У страху, не зато што се уплашила, већ зато што се није уплашила. Неуплашиви страх је већи од оног другог, уплашивог, јер уплашиви страх, у већини случајева, није устрашив.

Зна Шумкула да је Слободна територија заштићена са свих страна, и да нико непримећен, без контроле, не може да шета Таламбасом. Али, ова непозната девојчица је, значи, на неки непознат начин пробила све контролне препреке, зато је Шумкулино питање „Откуд ти“ било на месту, мада је зазвучало неуплашиво строго.

Нађа стаде, збуњена.

Очигледно, није познавала тог безобразног питача, па није знала ни шта да одговори на једно такво питање.

Гледале су једна у другу, као да су Швеђанке.

Нађа се прва присвести:

– Откуд се познајемо? – упита, дрско употребљавајући реч „откуд“ коју је и Шумкула употребила.

– Не познајемо се, сасвим се не познајемо! – рече Шумкула. – А овде је строго забрањено не познавати се...

Онда застаде, јер је измислила да је у Таламбасу забрањено не познавати се, а није јој падало на памет ни зашто би било баш строго забрањено? Зато је сад очекивала нормално питање: „Зашто је строго забрањено не познавати се“, али Нађа, мирно, рече:

– Колико видим овде си само ти непозната!

– Погрешно, сасвим погрешно! – охрабри се Шумкула. – И ти си мени потпуно непозната.

– Хајде да се упознамо, па да тек онда питамо једна другу: „Откуд ти“? – рече Нађа, пружи руку према Шумкули и представи се:

– Ја сам Нађа, Видова сестра. А откуд ти?

Шумкула се не помаче, ослоњена на бунар.

Смешкала се левом страном великих уста, тако да су јој светлуцали зуби на јутарњем сунцу.

– Мене си нашла да фолираш, и то сасвим? – упиљи се у Нађу. – Докажи да си Видова сестра!

Нађа јој лежерно, левом руком, показа шипак.

Шипак је Видова лична карта, тајна шифра. Свима тајна, осим његовој родбини и пријатељима. Вид хоће тиме да покаже да шипак не мора увек да буде безобразан, већ може да буде родбински и пријатељски гест.

Шумкула се поизмаче, уозбиљи се, а онда брзо крену и загрли Нађу, као да је Нађа њена, а не Видова сестра. Кад покуша и да је пољуби, Нађа се извуче из загрљаја и упита:

– А ко си ти?

Сада Шумкула Нађи показа шипак.

Није то био баш прави шипак, јер је Шумкула овде у Таламбасу први пут видела шипак, и сад је покушала да га правилно употреби, што јој није пошло за руком. Али Нађа је разумела да је то ипак пријатељски шипак.

Вид је заиста претерао са пријатељствима, помисли. Баш нема нимало укуса у бирању пријатеља. Зато се мало увреди и наљути, и замахну руком, као да ће, можда, ошамарити Шумкулу, или одбранити се, али спази Вида преко Шумкулиног рамена, и застаде.

– Видим да сте се упознале! – рече Вид.

– Она се упознала, а ја баш нешто нарочито и нисам! – примети Нађа.

– Шумкула је наш гост. Непозвана је дошла на Слободну територију, и постала нам драги гост, и ми јој сад не дозвољавамо да оде! – објасни Вид.

– Шумкула? – уозбиљи се одједном Нађа. – Да ниси ти она Звер о којој су брујале телевизије и жута штампа?

– Видим да и ти имаш погрешну представу о мени... Сасвим погрешну! Откуд то? – примаче јој се Шумкула.

– Откуд, откуд? По злу си позната, а злочини не застаревају, ето откуд!

– Шта си ти, полицајка, или радиш у одељењу за азиланте?

– Ни једно ни друго – рече Нађа мирнијим гласом. – Али извештаји о твом дивљању, чупању невиног дрвећа, гашењу доброћудних извора, а нарочито о кидању медвеђих шапа, растурању драгоцених пчелињака и гажењу елементарних животних права свих живих бића, мрава и трава, убедили су и мене да си ти један монструм кога треба казнити.

– Монструм је сасвим блага реч за све то што си навела! – одговори Шумкула.

– Доспела си и на Интерполовну потерницу! – рече Нађа и одмаче се да је мало боље одмери.

– Та потерница није интерполовна, него је сасвим половна, што значи да је пола тачна, а пола нетачна! А није ти пало на памет да би све то могло бити пропаганда мојих смртних непријатеља? – упита је Шумкула оштријим гласом.

Нађа се замисли.

Знала је она да не треба претерано веровати ни телевизији ни новинама, а камоли потерницама. Сећа се да је чула како у политици три пута изречена лаж постаје истина, али откуд Шумкула у политици? И откуд јој у животу смртни непријатељи?

Заусти да је то пита, али помисли да је безболније да јој Шумкула то сама каже, па збуњено прошапута:

– А откуд ти овде, далеко од велике воде?

– Да седнемо кô људи, па да сасвим... – поче Шумкула.

– Немојте кô људи, јер постоји опасност да се трајно не помирите! – рече Вид, који беше застао да их чује, па крену даље према Западном пропланку.

– Онда да седнемо као рибе? – примири се и насмеши Нађа.

Било како, тек њих две седоше поред бунара на траву, у ствари на земљу обраслу боквицом и понеким струком водопије, чији су плави цветови, као неке антене, упијали сунчеву светлост.

ШУМКУЛА ИМА ТАЈНУ
НАБА СЕ КУНЕ ДА БЕ ТАЈНУ ЧУВАТИ
ИЛИ

БАЈКА О ПОВЕРЕЊУ

ЈА САМ СВРГНУТА КРАЉИЦА
АЗОВСКОГ МОРА

СОКО КЛИКТАВАЦ СЈЕТЕ НА БУНАР

Закуни се да ћеш ово што ћу ти рећи чувати као највећу, сасвим највећу, тајну – поче Шумкула тајанственим гласом.

– Кунем се! – одговори Нађа.

– Ово нисам Ја – рече и обори главу.

– Кунем се! – понови Нађа.

Није знала шта друго да каже на такво признање.

Онда се сети да је могла да каже „жао ми је“, али ипак то не рече, јер у ствари није јој било нимало жао.

Нађа се увек труди да говори истину, чак и онда када би мала лаж могла да помогне некоме у невољи, или да ублажи неки неспоразум.

Одважи се и прекиде мучну тишину:

– За мене Ти си сада Ти! Ниси нико други!

– То кажеш јер не знаш моју тајну! – проговори Шумкула.

– Не, то кажем јер те сад гледам. А тајне баш и не волим, јер су најчешће невидљиве!

– Како ћеш онда чувати моју тајну, ако сасвим не волиш тајне? – упита Шумкула забринуто.

– Чуваћу је тако што ми је нећеш рећи!

– Али ја морам рећи некоме ту тајну, иначе ћу сасвим пошизнути! – узвикну Шумкула.

– Рекла си ми је! Рекла си да ово ниси Ти, и ја ћу то чувати, а свима ћу причати да си ово – Ти!

– Значи лагаћеш?

– То није лаж, то је моја истина о теби!

– Нимало те не гризе радозналост да сазнаш сасвим ко сам ја, ако ово нисам Ја?

